

24.6.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 1667/2009 af Walter Grytzik, tysk statsborger, om brud på Rådets direktiv 2003/8/EF (retshjælp i grænseoverskridende tvister)

1. Sammendrag

Advokaten, der repræsenterer sin klient, som er involveret i en ejendomsstrid på Ibiza, hævder, at Spanien bryder Rådets direktiv 2003/8/EF om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art. En ansøgning om retshjælp til en rejse for at kunne møde op i retten blev afslået, hvilket ifølge advokaten ikke er i overensstemmelse med reglerne.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 24. februar 2010). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 24. juni 2010.

"Andragendet

Andrageren, en tysk advokat, beskriver en retstvist på Ibiza. På sin klients vegne havde han ansøgt retten i første instans på Ibiza om retshjælp i forbindelse med et krav om erstatning for en ejendomsinvestering.

Retten i første instans havde indkaldt til retsmøde på Ibiza vedrørende dette krav og påpegede i stævningen, at hvis parten ikke deltog i retsmødet, ville det blive betragtet som udeblivelse. Andrageren gjorde indsigelse mod dette og bad om, at hans klient skulle have sine rejseudgifter godtgjort på forhånd, eller at hans klient skulle fritages for kravet om personligt fremmøde. Situationen vedrørende behandlingen af denne indsigelse er ikke tilføjet til

andragendet. Sagsøger mødte ikke op til retsmødet. Ved kendelse af 10. april 2007 erklærede domstolen sagen for frafaldet.

Andrageren hævder, at den spanske domstols afgørelse ikke er i overensstemmelse med Rådets direktiv 2003/8/EF (retshjælp i grænseoverskridende tvister).

Kommissionens bemærkninger

Kommissionen har ingen beføjelser til at gribe ind i enkelte tilfælde, hvor rettigheder overtrædes, medmindre der er tale om en klar overtrædelse af EU-lovgivningen begået af en medlemsstat eller en statslig instans.

EU har indført særlige regler for at lette adgangen til retshjælp i grænseoverskridende tvister for personer, der ikke selv råder over tilstrækkelige ressourcer og har behov for hjælp til at sikre en effektiv adgang til retsvæsenet. Disse regler findes i Rådets direktiv 2002/8/EF af 27. januar 2003 om forbedret adgang til domstolene i grænseoverskridende tvister gennem fastsættelse af fælles mindsteregler for retshjælp i forbindelse med tvister af denne art. Men i direktivet fastsættes der kun visse fælles minimumsstandarder vedrørende retshjælp i sådanne tvister. Når direktivet ikke indeholder specifikke bestemmelser, overlades de civilretlige procedurer vedrørende retshjælp til de nationale myndigheder.

Direktivet indeholder ingen detaljerede regler for behandling af ansøgninger om retshjælp. Direktivet indeholder udelukkende regler for situationer, der er specifikke for grænseoverskridende tvister og indeholder f.eks. ingen regler om indgivelse og overførsel af ansøgninger om retshjælp (artikel 13 i direktivet) eller om de kompetente myndigheder og sprog (artikel 14). Artikel 15 i direktivet indeholder en række mindsteregler om behandling af ansøgninger om retshjælp. Denne artikel indeholder imidlertid ingen detaljerede bestemmelser om behandling af ansøgninger om retshjælp.

Desuden gælder artikel 7 i direktivet ikke behandling af ansøgninger om retshjælp. Proceduren for bevilling af retshjælp er udelukkende omfattet af Kapitel IV (artikel 12 ff.) i direktivet. I artikel 7 i direktivet henvises der således udelukkende til de omkostninger, der skal dækkes, *når* der ydes retshjælp, ikke når domstolen foretager en juridisk behandling af en ansøgning om retshjælp. I forbindelse med civilretlige procedurer for bevilling af retshjælp finder den nationale lovgivning anvendelse (jf. MüKo-Rauscher, ZPO, § 1076, stk. 3, og Zöller-Geimer, ZPO, § 1976, stk. 4).

I betragtning (19) til direktivet hedder det, at "Når der skal tages stilling til, om en persons fysiske tilstedeværelse i retten er nødvendig, bør domstolene i en medlemsstat tage hensyn til alle fordelene ved de muligheder, der gives i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område". Men hverken artikel 12 ff. eller artikel 7 i direktivet indeholder bestemmelser om fritagelse af en person for at give møde ved et retsmøde. Endelig indeholder ingen af disse artikler bestemmelser med krav om udbetaling af forskud til ansøgeren.

Hvis andrageren mener, at hans rettigheder er blevet krænket i den pågældende sag, bør han søge oplysning på nationalt niveau gennem de spanske domstole.

Konklusion

Da spørgsmålet i andragendet ikke henhører under Rådets direktiv 2003/8/EF, kan Kommissionen ikke gribe ind i sagen på andragerens vegne."